

Bespottelse af noget her i Riget bestaaende Religionsfamsunds Troeslærdomme eller Gudsdyrkelse, og saadanne utugtige Skrifter, som krænke Sædelighed og Blufærdighed. Det er de eneste Bestemmelser, som ere blevne tilbage paa dette Gebeet, og, mine Herrer! naar man vil spørge, om det er Meget eller Lidet, saa vil jeg blot henvise til det Udkast til en Trykkeslov, som for 6 Aar siden kom ud, og man vil da blandt dette lange Udkasts 62 Paragrapher finde en Mængde Sætninger, som netop høre hen paa dette Gebeet, hvoraf nogle enkelte Brudstykker ere optagne i Udkastets Motiver, og man vil da see, hvilken Udstrækning der kan gives slige Bestemmelser; men man vil da ogsaa see, at der i det foreliggende Lovforslag ikke er nogen Misbrug i denne Henseende, idet den indskrænker sig til at omhandle Bespottelse af Religionen og Krænkelse af Sædeligheden. Jeg troer, efter at have gjennemgaaet disse Hovedbestemmelser i Forordningen, at det vil blive klart, hvad jeg tillod mig i Begyndelsen af mit Foredrag at hentyde paa, at, dersom denne Lov med enkelte Modificationer, som under den senere Behandling ville kunne fremsættes, kunde komme til at udgaae, dersom den kom til at indskrænke sig til Bestemmelser om de formelle Betingelser for Pressens Brug, til Straffebestemmelser med Hensyn til private Injurier og Krænkelser af det private huuslige Liv og Bespottelse af Religions- og Troeslærdomme, Krænkelse af Sædelighed og Blufærdighed, saa troer jeg, at man maa sige, at, naar Loven indskrænker sig hertil, vil der ikke være nogen synderlig Virksomhed, som kunde blive tildeelt Røyninger. Thi Røyninger skulde efter Grundloven kun indføres i Misgjerningsfager og politiske Lovovertrædelser; men i de Bestemmelser, som saaledes ville blive tilbage, vil der indeholdes meget Lidet, som paa nogen Maade kan drages ind under Begrebet af Misgjerningsfager eller politiske Lovovertrædelser.

Jeg troer dernæst, at det vilde være meget

ønskeligt, at en saadan Lov som den her omhandlede udkom ogsaa af den Grund, at den vilde borttage den hele uheldige Lovgivning om denne Materie, hvis 2 Hovedbestandde afsluttes ved et Mellemrum af 50 Aar. Jeg troer, at denne Lovgivning maa ansees for aldeles forældet og ubrugelig, naar man vil gaae nærmere ind paa, hvad den virkelig indeholder, og ikke henholde sig til, om jeg saa maa sige, dunkle og ubestemte Følelser og Fornemmelser, som man ikke kan udtale, som knytte sig til enkelte Ord, der ere brugte og til Følelser, som ville søge et Slags Tilfredsstillelse og Imødekommen fra Regjeringens Side ved Opmuntring, Roes og Lovtaler over Pressen, hvilke jeg fra min Side vilde betragte som aldeles malplacerede i den Presselov, som udkommer nu. Naar der saaledes i Forordningen 1799 yttres, at Kongen under Trykkefriheden, saa seer jeg rigtignok ikke, hvorledes man vil kunne lægge nogen stor Vægt paa en saadan Uttring, som det saare sjældent er falden nogen absolut Herfter vanskeligt at udtale, men desto vanskeliggere i Længden at holde. Jeg troer, at saadanne Uttringer vel kunde passe til den Tid, da Forordningen 1799 udkom, men jeg troer tillige, at saadanne Uttringer endog maatte kaldes høist upassende i en Presselov, der udkommer efterat Landet har faaet den fri Forfatning, som det nu er i Besiddelse af. Jeg troer, at, naar vi see hen til, hvilket Gebeet en Presselovs Bestemmelser maa omsatte — disse Bestemmelser kunne efter deres Natur ikke være Opmuntringsbestemmelser men Tvangsbestemmelser for de Forhold, som findes nødvendige at optage deri — saa troer jeg, siger jeg, at denne Presselov vil være, ikke alene forenelig, men endog findes at staae i god Samklang med en fri Forfatning, og det er derfor mit Ønske og Haab, at denne Lov med enkelte Forandringer, som ville kunne stee ved den senere Behandling, maa gaa igjennem i Thinget.